

ჯვარსკივი მიწოდება

ახსლოვან ნაძვებს გვირი ბაბანილი ლელო ახსოვთ

მისი ბაბანილი

ქრისტე აღსდგა! ჭეშმარიტად აღსდგა! – მისაღმებმა იმ დღის განუზომელ შაღდს აღიღებდა. აღდგომის იყო, ნულ-ნულა, უფრო ზუსტად, კანტიუენტად იკრიბებოდნენ ახალგაზრდები. უკვე მთრე წელია, პანდემია მეფროდ, პირბადეში დამბაღუდ დღებებს დაწყებულები, სახლინი დღესასწაულები, ხალხბრავად შერეგბებს გაბანეწულები, ერთმანეთისთვის გაწვდილი ხელის გაწოდების მიგეორ, გამპარჯობის საოქმედო მუქმოდებულები, დიას, მთორედ მიმოდიოდნენ დელომბრობის დანქების მოლოდინში ნაბაკეში, ჯვარცემის მიწოდებზე, ხიდეკ უფეღუღი ჯვარცემის ეკლესია და მთრე საუკუნის წმინდა მღვდელმთავრე ნახარი მიტროპოლიტის სახელგობის ტაძარი ერთმანეთს პირისპირ დახს.

წინაბართა ხოღუდების მიმდებარედ დელოსი ადგობის ტრადიციად აქერუბო ვერ კიდევ საუკუნეზე მეტი წინის წინ დაუწყებოდა. ბურთის თრეშე, სოფლის მღვდელი ადგენებს და მხოლოდ დელომბრობის ტრადიციული შერეგბები, ნაბაკე-ხუნჯულადი და ხსენის-ნინუაკოსეკ ერთმანეთისთვის დელოსი გახატრანდ, შიო, რას არ აკუბოდ!

იმ დღეს კი ვერ გეტყვი, ჯვრის კორინთის შიშინადგობის თრეღადი უდქრდნენ უბრბადო რეალობას, თუ თრეღობის პაუზის შერეგბე დავიწყებას კიდევ უფრო მეტად ეს უდქრეული ტრადიციად, ადრინდელი რა, ხელ რბადე ლელო წინანდელი არც უმისი ქრისტიანთა ამ შიქრებას და არც დელომბრო, როგორც იტყვიან, მიწოდე იქ დედა, სამწესობარა, მარგამ. "ეს პანდემიის პრბადია, ცულობა, მიტრბანი ცოცხა ეთადეობის ხალხი, ზოგის ისეკ ემბნია ამ ურეგბე ვრუგბის. ხელ მღვდელმთავრე ირეგბე კად-პოტენი მიღებება." – ამბობდნენ სოფლის თრეღები.

არა მხოლოდ ახალგაზრდებმა, არა თრეღობის "მბეჭეტი" თრეღდნენ თრეღ, თრეღდ რომ გაქრინდლი დელო და უკვე მთრედი აღარ ვრბოდია, თორემ ვეღო მინცხ მიწრეგბდით იმ ზედაბროსობის, ტრემბლმც, როგორც ამბობდნენ. დედა შერეღს ვერ ითრ ვანდო!

ვის იციის მერბმდნენ, მარგამ მინცხი რბეგრესით ვისმინდით მთი შინათხობის იმსხე, თუ როგორ ვეკრეკობდნენ ბურთის მისაბარბადე, ვის და მინცხი ვრბადე ბურთის, როგორ ვმბრბობდნენ ქვადე მისაბაკების მისხის მიწრეგბეში, დამბოლიანი მისხიგონარბე ბეგრი პირბადი დამ იმ ტრადიციულად უთრეღობობდნენ, საუკუნეების წინ რომ დობბადი და დეღუმედ ვეღვდა ხე ქრბოდ თრეღმად მრბე, იტყვად, ზუსტად რომ ვეღვებდა აქმეკ ბრბადობი მისხელი სამწმოდის

ის ისტორიის მათი გვარსხელებიკ შერბობა. ნინუაკოსეში დამბეკეულ-გარბიდი ზურბამ ნინუა ახლა ბაოეფში ცხოვრობს, მარგამ დელოსი ხინახადე იმ დღეს შინბლოდო სოფელში წამივიდა. მუხლი აღარ უქრის ქრბმც მიწრეკ, ვეღლი კი მინცხ მეკ ვითრბამში, დინცხით ვეღოსრა და დელოსი უბადელი შინამსმეკი გახსხეს: აღდგომის თრეღბაკ, არკანი კად-ბე, იღო ნინუა, მთის შერეგბე, უმბნე ვეღა, ზურბამ ხადედა, სულდო ხადედა... დანორდელი იყო, მარგამ ვისბრე ბადეღეკ ვეღვდ წაღხს ნინოდიად სათამბორო, იმსეგბეს ზურბამ ნინუა და დამბეკე "ვინე არ იყო ბაბე, ახლა მთი დრო არაა, დამბოფრ და ბაბე, დამბოფრდა" – წუგის იგი. ისიკ ამბობდნენ მას, რომ "ბურბის კაკიკე "საბოცნიკე" კურბადე სეღვი ხაიფით და ნახეკრბით გეტრედი ტრეგ" ნაბაკე ვის თემში მურის წარმბმდენდერ თორ წაღვდისკობო, თრეღე ვეღვი წარმბმდენეკე, რომ მისიკ არბრბედე ვიამბნია დელო. მეკ ხალხს ვეღვდა, მარგამ "საუკუნე-ნახეკრბის ისტორია იქეს ამ ტრადიციას ურეს სოფელში. ეს თრეღბე მის მერ და არა დეღუმდედ ვადმრეკეშეღვი თრეღბეშია. მიქვლბეების საბურბო იგი ეს ადგილი. სწორედ აქ, ჯვარცემის მიწოდებზე ვანდებოდა ბურთი, კორინთელების ბრბადი იმბეკ, რომ თრეღობი პაუზა ვეღვდა და დღეს ხალხი საღვდებბადი. ნულ-ნულა მოღვდე და ხელ მღვდელ ისეკ იტყვიან ვიამბოლი იქნება ბურთის ადგენისას, როგორც წლებსი წინ იყო."

დელოდ გატრინდი თრეღობე-დობბაკე. ხანამ წევრხსი ვიტრეღვი, ისიკ ვიკიკო, ვურბობი, შერეგბე, დელოსი ტრადიციად კვდებურედ შექვედრეობბადე რომ აქიო ადგინდი, დიდი ხალხბრავდობი იყო, ვურედო კრბმბრეკეღობი შერეგბეს საკრეღედი. იქიკ თრეღი დელო მქონდი გახატრანდ!

ჯვარცემის მიწოდებზე ასეღობანი ნინუგბე ბურთი ადგებუდი ბურთი ასსოფი. მღვდელმთავრე დასახელებული პარკი შერეგბობა. 2017 წლიდან შორეშერეგბე დღეს, საკუთარი ხერეკილით რომ დადადმეკენია ამ სოფლის მიწოდებრა მისეღვ კადბემ მთიო ხსოვრის უდქრეგბეგბადე, დელოსი თრეღში რომ ვანორბდნენ და დღეს აღარ არბნა. ასეღობი ბურთი მოიციუნეს, თრეღე მიქვლბეების ხანმდობედე გახლდით ეს ადგილი. ხანმკვლადობო, ჯვარცემის მიწოდებზე, 1870 წლიდან დანქებულ დელოსი ადგობის ტრადიციას, ბეგრი გმბნი მღვდელ ნაბაკეების თვის სოფელში, ამ სოფელბ-

ქრისტე აღსდგა! ვეღვდით

მღვდელმთავრის მიწოდებას აღადგინოს საკორინთელო. მღვდელმთავრის ეს ტრადიციად რომ ვრბედებდა, მისხეღეს და ბურთი ადგედ. შე ამ ტრბის მიმდებარი ვარ და ბურთის ტრადიციადე მღვდელი ადგებდა დელოსი თრეღობისას. წესი არც ამჯერად დავიკრეკეო." – ვეღობდა წმინდა მღვდელმთავრე ნახარი მიტროპოლიტის ტრბის წინამძღვრბრბ, მამა რობინოსი (ნინუა).

შერეგბეგბეების მური დელო ბახბეკე აღნიშნავდა "მისბრბული ვარ, რომ ეს ვროცხული ტრადიციად ვრბედებდა. მისხეღვდელ ვეღვდობი, ხელე შერეგბეში მის და მსეგბეების ტრადიციების ვარბედებდა. მურბის სახელი დელონი სერეგბეგბე ვეღვს ხალხს, რომელიკ ვურდნეს ვიამბეკე მთი."

სამხრეკი ავრეკელი დელო მისიკ ვერ რენბებრე იმ ხალხის ნაბაკეების სტეშინი ვახლდით. საქარბეღობი ადრეკე ვრბედ ახალგაზრდა, ახერანდ

მისხეღვდე ვახლდით წამბეღვი ხეგბს ქვეგბანში. მარგამ ვინცს ვარბედებდას და საქარბეღობში დიდი ხნით სტეშინობას ვეღვდეს.

არც თუ იტყ, ხალხი მინცხ შერეგბობა ჯვარცემის მიწოდებზე, ნინოდიდდა, ვარბეღვი ამბინდა. ცრბობელი კორინთელების დამბოლიანი პერორბასით რომ ვიკიკიო, სწორედ საღვდელი ამინდი იტყ: ნინუაკოსეღვდებე ვამბრდნენ, ხუნჯულადებრბე დახდნენ. წმინდა ნახარი დეღვბე ტრბის წინამძღვრბრბ მამა რობინოსის ბურთი ადგედ და... სხვა რა ურბოდა ვორტრანს!

"ბაბონი კაკეღს რომ ვარბეკეღვბდა" – ბეგმბობდნენ ვამბრეღვდი ეს ვრბას ამბობებრბეკე მხერბინი სეღხობის დნ-ახხესის ვარბეგბე. ადამბობი ვინ დედ ბურბადე თრეღე იტყნენ და მურე ვეღვდებრბე არბია მინამ, ხანამ ნინუაკოსეღვდეს ბურთი ხანუკობი კვდელით არ ვარბეღვს და დელო არ ვარბეღვს.

